

* * *

Уявляю, як це бачать птахи:
чорну гілку ріки і зимові дахи,
і розгублених перехожих на хіднику.

Уявляю, як страшно птахам перелітати ріку.

А вони все одно дивляться на місто згори.
На депо за станцією,
на двори,
на бібліотеку з іншого боку ріки,
на вулиць списані сторінки.

Повторюють цей лютневий вірш,
знаючи його від брам до гориц,
знаючи, де він завершиться, врешті-решт,
і чим він, до речі, завершиться — знаючи теж.

Проступить ґрунт,
як проступають риси лиця,
риба стане в заплавах Дінця,
по обрію сплине домішка чорноти,
буде радість,
будуть очерети.

Головне — грітися між людьми,
любити цю артіельну роботу зими,
це нечутне дихання ґрунту,
його печать.

Треба про це кричати.
Ось вони і кричать.

* * *

Це ось наше місто — стоїть на сході країни.
Це ось ми, це ось наша мова таємна.
На Різдво ми виходимо із будинків, б'ємо вітрини.
Проводжаємо свого царя на захід, до Вифлеєма.

Кажемо йому: царю, час рушати зі сходу.
Час рушати на захід із цієї скрути.
Там усі так упевнено говорять про нашу свободу,
ніби справді знають, як з нею бути.

Говорять про нашу свободу на кафедрах і сценах.
Піди туди зі звичного безладу та розпусти.
Там довкола спасителя, мабуть, стоїть натовп місцевих.
Скажеш, що ти з дарами — тебе пропустять.

Послухай, що вони скажуть тобі такому.
Поясниш потім, як нам усім тут бути,
куди дівати нам нашу віру — таку зnikomу,
як нам узагалі сприймати її атрибути.

Їм там добре, їм сонце світить у віконні рами,
і дитячий сміх заповнює коридори.
Ти їм, мабуть, і не потрібен зі своїми дарами.
Вони взагалі не вірять,
що зі сходу може бути щось добре.

Вони так говорять про себе, мов кидають у землю насіння,
і так говорять про справедливість, ніби заганяють звіра.
Але чого варті їхні знання про спасіння
без нас — людей зі сходу, які ні в що не вірять?

Вони тепер на заході готуються до зимівлі.
У них там, мов шрами по шкірі, проходять зимові Карпати.
Але цей малий народився, аби ми всі зрозуміли,
що нам так чи інакше разом вигривати.

Він нам ще все пояснить, коли сам навчиться,
він ще прийде до нас полями нічними.
Хай наша віра буде ламана, як ключиця,
але так чи інакше — іншої нас не навчили.

В місті тепер стільки радості і тривоги.
В місті добре працюють давні порядки.
Іде Цар зі Сходу, питає у всіх дороги.
Іде,
топче сніги,
співає колядки.

* * *

І ця любов із доторком біди,
і ці слова, які назавжди вивчив:
веди мене, мій звичний і убивчий,
мій чорний часе, — стримуй і веди.

Уздовж доріг — тривалих, золотих —
ходою обережною мисливця
веди за тих, хто здався і спинився,
за тих, хто помилився і затих.

В цій осені — тривожній і німій,
де замовкає голос недоречний,
веди мене, мій вічний, мій конечний,
мій втрачений і небезпечний мій.

І теплих сосен набраний курсив.
І вересня різке різноголосся.
Ще не скінчилось те, що почалося.
Ще може статись все, про що просив.

* * *

Слухати спів у горішньому русі.
Слухати ночі траву намокну.
Нагадай мені дихати, коли я задихнуся.
Нагадай говорити, коли замовкну.

Воля твоя у важкому припливі,
в паморозі, в потойбічній тиші.
Нагадай, що печалі мої неважливі.
Нагадай, що причини щоразу простіші.

Час передбачення та інтриги.
Час переходу, який почався.
Нагадай, що не варто триматись за книги,
в яких взагалі не йдеться про щастя.

Дивовижне знання, нехитре вміння.
Нагадай мені, що хоч іноді треба
слухати, як лежить каміння,
слухати, як стоять дерева.

* * *

Добре, що порт працює щоденно
й туди щоденно хтось приходить,
і місто, в якому завжди південно,
збирає з прибульців усталену подать.

Навчені подорожами сарацини
минають митницю і друкарню,
шукають любові, наче вакцини
в холодних будинках з жовтого каменю.

А хасиди в одязі носять сутінь.
І лігери тори такі нетипові.
Білі вітрила, мов дівочі сукні,
наповнюють порт відчуттям любові.

А хасиди говорять про все, крім бога,
так, ніби він їх чимось образив.
Влітку щоразу така тривога,
що краще до ранку лишатись разом.

Влітку навіть кімнатні рослини,
впевнено дивляться у прийдешнє.
Чорні шпаки, як сварливі родини,
з відчаєм обсідають черешні.